

28 ЧЕРВНЯ - ДЕНЬ КОНСТИТУЦІЇ УКРАЇНИ

УКАЗ ПРЕЗИДЕНТА УКРАЇНИ №210/2020 Про вдосконалення вищої освіти в Україні

З метою вдосконалення якості та змісту вищої освіти в Україні як фундаментальної основи для розвитку держави, підготовки конкурентоспроможного людського капіталу, відповідно до пункту 28 частини першої статті 106 Конституції України постановляю:

1. Утворити Раду з питань розвитку вищої освіти в Україні як консультативно-дорадчий орган при Президентові України.

2. Кабінету Міністрів України:

1) забезпечити розроблен-

ня за участю Національного інституту стратегічних досліджень, Національної академії наук України та затвердити до 1 листопада 2020 року стратегію розвитку вищої освіти в Україні на 2021 - 2031 роки, визначивши основні цілі та пріоритети з урахуванням глобальних тенденцій світової економіки;

2) затвердити до 1 грудня 2020 року:

- державну програму розвитку науково-дослідницької інфраструктури в Україні;

- державну програму відновлення та розбудови мережі гуртожитків для про-

живання студентів закладів вищої освіти;

3) забезпечити розроблення із залученням Національного інституту стратегічних досліджень, Національної академії наук України, Національної академії педагогічних наук України та затвердження до 1 вересня 2020 року плану заходів щодо популяризації природничих наук та математики;

4) розробити та затвердити до 1 вересня 2020 року план заходів щодо популяризації можливостей здобуття вищої освіти в Україні для іноземних студентів.

3. Керівнику

Офісу Президента України подати у двотижневий строк проект Положення про Раду з питань розвитку вищої освіти в Україні та пропозиції щодо її персонального складу.

4. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування.

**Президент України
В. ЗЕЛЕНСЬКИЙ**
3 червня 2020 року

ВИСОКА НАГОРОДА ПРОФЕСОРА В. Л. ГЛАЗИРИНА

26 червня 2020 р. голова Одеської обласної державної адміністрації Максим Васильович Куций вручив державні нагороди заслуженим представникам Одеського регіону.

Нам приємно повідомити, що серед нагороджених – видатний і відомий співробітник нашої Академії. Указ Президента України № 18/2020 «Про відзначення державними нагородами України з нагоди Дня Соборності України» був підписаний ще 21 січня, але у зв'язку із обмеженнями карантину, вручення нагороди довелося чекати п'ять місяців. Професор кафедри Містобудування Архітектурно-художнього інституту Одеської державної академії будівництва та архітектури На-

родний архітектор України Володимир Львович Глазирін був нагороджений орденом «За заслуги» II ступеня «За значний особистий внесок у державне будівництво, соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток Української держави, вагомі трудові досягнення, багаторічну сумлінну працю».

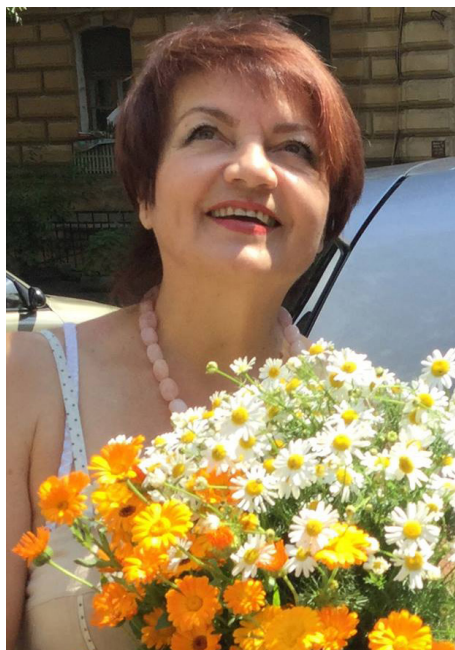
Вельмишановний

Володимире Львовичу!

Прийміть наші поздоровлення і щирі привітання з нагоди цієї приємної події.

**Ректорат, Профспілковий
комітет співробітників,
Дирекція Архітектурно
художнього інституту,
редакція газети
«Кадри – будовам»**

ВІТАЄМО

З липня відзначала свій особливий День народження кандидат архітектури, професор кафедри Архітектурних конструкцій, член Українського Національного комітету ICOMOS Надія Максимівна Ексарьова.

Надія Максимівна має великі досягнення у сфері розвитку та зміцнення міжнародного співробітництва одеської архітектурної школи з нашими колегами і партнерами в Італії, Франції, Іспанії та інших країнах. На високому професійному рівні викладає лекційні курси «Архітектурні конструкції» і «Реконструкція і

реставрація». Професор Н. М. Ексарьова – автор багатьох наукових та науково-методичних праць, серед яких особливе місце посідає монографія, видана у Флоренції, учасник багатьох Міжнародних наукових конференцій, симпозіумів в Україні і далеко за її межами. Свою відданість архітектурі вона (разом з чоловіком Володимиром Анатолійовичем) передала своїм синам. Це чудовий і надихаючий приклад профорієнтації в дії! Надія Максимівна здобула велику повагу серед колег і студентів. Її з великою вдячністю згадують випускники

і випускниці нашого Архітектурно-художнього інституту в Україні і в багатьох країнах світу!

**Вельмишановна
Надіє Максимівно!**

Прийміть наші поздоровлення і найщиріші побажання щастя, міцного здоров'я, здійснення заповітних мрій, вдячних і талановитих учнів і нових значних звершень!

**Колектив кафедри
архітектурних конструкцій,
редакція газети
«Кадри – будовам»**

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ВЕЛИКОГО ДРУГА НАШОЇ АКАДЕМІЇ

22 червня виповнилося 75 років від Дня народження великого друга нашої Академії, заступника Голови Наглядової ради ОДАБА Ігоря Йосиповича Резніка.

Він народився 22 червня 1945 року в м. Одесі. У 1974 р. І. Й. Резнік закінчив Одеський інженерно-будівельний інститут за спеціальністю «Промислове і цивільне будівництво». Народний депутат України IV скликання, Заслужений працівник сфери послуг України, нагороджений Почесною Грамотою Кабінету Міністрів України. Ігор Йоси-

пович Резнік – Голова Одеської міської федерації футболу, 8-кратний чемпіон України з футболу, 5-кратний чемпіон України з футзалу і володар 4-х Суперкубків. «За багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм, активну громадську і благодійну діяльність та особистий внесок у розвиток міста Одеси» він був нагороджений Почесною відзнакою Одеського міського голови «За заслуги перед містом».

**Вельмишановний
Ігорю Йосиповичу!**

Щиро вітаємо Вас зі знаменною датою – 75-річчям від Дня

народження і бажаємо Вам і Вашим близьким усього самого найкращого: щастя, міцного здоров'я, нових величних звершень і видатних досягнень на благо рідної держави і рідного міста! Ми високо цінуємо Ваше небайдуже ставлення до рідної Alma mater і Вашу дружню підтримку!

**Ректорат, Профспілковий
комітет співробітників
Одеської державної академії
будівництва та архітектури,
редакція газети
«Кадри – будовам»**

ВИКТОРУ ГЕНРИХОВИЧУ ТОПУЗУ - 75!!!

В этот памятный день 19 июля 2020 г. желаем дорогому Виктору Генриховичу крепкого здоровья, оптимизма, счастья и радости, свершения новых творческих начинаний и надежд!

Виктор Генрихович Топуз – достойный продолжатель славной династии архитекторов, ведущий доцент кафедры архитектуры и градостроительства ОИСИ (1979-94 г.г.), ученый-исследователь, руководитель ОНИР НИЛЭП, высококвалифицированный специалист в области проектирования рекреационных центров, комплексов отдыха и туризма, автор многочисленных научных трудов, книг, статей, инструктивно-методических рекомендаций, учебно-методических разработок и экспериментальных проектов.

19 июля победного 1945 года, в семье одесских архитекторов Генриха и Зои Топуз родился первенец – Виктор,

названный в честь Победы. Творческая атмосфера в доме, наполненном окружающими семью талантливыми друзьями – архитекторами, художниками, скульпторами, музыкантами, литераторами, учёными, с раннего возраста отразилась на воспитании и выборе интересов ребёнка. Детские кружки в Доме учёных, художественная школа при Грековском учили-

ще, увлечение художественной и специальной литературой, занятия в спортивных секциях, дальние туристские походы и слёты – всё вместе определило его дальнейший жизненный путь.

В 1960 году, после окончания 8-го класса 117-й школы, как многие его сверстники, Виктор начал свою трудовую деятельность – в качестве ученика, а получив рабочий разряд, маляра в СУ-139 Одестрансстрой. За два года работы на стройках он участвовал в возведении таких объектов как корпус экипажа средней мореходки на ул. Канатной, 42, ряда жилых домов на пр. Шевченко, на ул. Дерибасовской, 20, здания Аэровокзала. Совмещая с работой, Виктор Топуз продолжил учёбу в 9-10 классах вечерней школы рабочей молодёжи №3, после окончания которой в 1962 году поступил в Одесский инженерно-строительный институт.

За годы обучения в ОИСИ

большое влияние на формирование В.Г. Топуза как специалиста, способность творческого научного мышления оказали такие видные педагоги-учёные, как М.Г. Крейн, Г.Я. Попов, И.В. Гольдфарб, В.М. Штейнберг, становлению молодого архитектора – А.Б. Постель, И.И. Котков, П.Ф. Рябушин, М.Я. Тимофеев, И.М. Безчастнов, А.В. Родионов, Б.Ф. Бондарь, С.М. Курбатов, который был руководителем дипломного проекта на тему: «Театр оперетты на 1200 мест в г. Одессе» (1966г.).

Ещё до окончания института, В. Топуз совмещал учёбу с реальной практической деятельностью: сначала в должности мастера на строительстве больницы для железнодорожников на 3-й станции Черноморской дороги, а позднее – старшим техником-архитектором в институте Укрюжгипрокоммунстрой. Защитив дипломный проект на «отлично», молодой специалист в юбилейном 1967

году был призван в армию, где после прохождения «карантина» и присвоения ВУС «стрелок-гранатомётчик» (Ж), всё же получил применение в качестве архитектора – автора двух музеев воинской славы: дивизионного и окружного Военно-исторического музея КОДВО на Пироговской, 4. Завершился 1967 год тремя знаменательными событиями в жизни юбиляра: демобилизацией, женитьбой на студентке-третьекурснице Татьяне и восстановлением на работу архитектором Укрюжгипрокоммунстроя. За полтора года работы, перейдя на должность старшего архитектора, им было запроектировано большое количество объектов коммунально-бытового назначения (банно-прачечные комбинаты и прачечные-химчистки, трамвайное и троллейбусное депо, волновая лаборатория, станции очистки и водоснабжения, многоярусный гараж и т.п.), приобретён опыт проектной работы, но молодой архитектор стремился к более творческой профессиональной деятельности.

В апреле 1969г. Виктор Топуз получил приглашение от В.П. Уренёва и А.Я. Поварчук перейти старшим архитектором во вновь созданную (параллельно с существовавшим студенческим проектным бюро ОИСИ) Научно-исследовательскую лабораторию жилых и общественных зданий – прообраз будущей НИЛЭП ОИСИ. Здесь он связал свою судьбу на последующие 25 лет с родным институтом, пройдя путь от руководителя группы, старшего научного сотрудника, руководителя ОНИР НИЛЭП, ассистента до доцента кафедры архитектуры и градостроительства. В дружном коллективе с маститыми и талантливыми молодыми архитекторами принимал участие в проектировании оздоровительно-спортивных баз и лагерей ОПИ, ОИСИ, Кишинёвского политехнического и Тираспольского педагогического институтов, в разработке экспериментальных проектов молодёжных турбаз для горных и приморских районов Украины, туристской гостиницы для молодёжи, ТЭО комплекса рекреационных учреждений на 6800 мест в Черноморке и др.

Диапазон тематики проектных работ В.Г. Топуза не замыкался исключительно на рекреационной архитектуре, среди запроектированных им объектов можно выделить Дом-му-

**Виктор Топуз с иностранными выпускниками:
после защиты дипломного проекта**

зей Южно-российского союза рабочих по ул. Садовой, ресторан «Южный» в Белгород-Днестровском, республиканский молодёжный театр «Лучафериул» в Кишинёве, реконструкцию и расширение учебного корпуса ОТИПХП по ул. Пастера и ряд других. Он также является соавтором получивших высокую оценку специалистов и прессы проектов регенерации заповедной исторической среды центра Одессы. В частности, им проведены исследования и разработана научная концепция создания культурно-досуговой пешеходной зоны в границах ул. Дерибасовской; в соавторстве с академиком архитектуры Г.В.Топузом выполнен проект реставрации и регенерации ансамбля Приморского бульвара в районе Потёмкинской лестницы и прилегающего к ней Детского парка.

И всё же, широкую известность и авторитет В.Г. Топуз завоевал как учёный-исследователь, чьи фундаментальные труды и публикации актуальны и пользуются практическим спросом по сей день. Наравне с видными учёными страны он являлся членом Всесоюзного Координационного совета по научным исследованиям и проектным работам в области строительства курортно-оздоровительных и туристских учреждений Госгражданстроя при Госстрое СССР. Среди коллег, которые поддерживали тесные профессиональные, творческие и дружеские отношения с нашим юбиляром, - множество уважаемых, известных в Украине и далеко за её пределами докторов и кандидатов архитектуры: М.К. Гараканидзе и Ю.П. Бочаров, И.М. Безчастнов, Б.Ф. Бондарь, А.Б. Раллев и А.В. Родионов, В.И. Зарецкий и Т.Ф. Панченко, В.В. Савченко, И.Д. Родичкин, В.И. Ежов и

Д.Н. Яблонский, М.И. Барановский, В.П. Дахно, В.Я. Городской, Б.А. Тищенко, Г.И. Лаврик, А.В. Лесик, А.М. Рудницкий и В.И. Проскуряков, С.К. Саркисов, В.М. Вадимов, К.Н. Афанасьев, Г.Н. Цытович, В.И. Ванюхин, И.М. Архаров, Э.А.Тхор и М.В. Винодарова, И.И. Ионов, В.В. Гусев, С.В. Кролевец, В.Д. Матвеев, Ю.Н. Лобанов, Э.М. Луцко, Ю.Б. Хромов, В.Н. Лахтин, В.П. Стаускас, Е.К. Трушиньш, Г.И. Беридзе, А.Ж. Абилов, А.В. Сычёва, К.К. Хачатрянц и многие другие.

Научная тематика исследований НИЛЭП ОИСИ в области совершенствования сети и типов учреждений отдыха и туризма для молодёжи, сформированная на базе выбранного В.Г. Топузом нового направления в рекреационной архитектуре и выполнявшаяся по планам важнейших НИР Госгражданстроя при Госстрое СССР, позволила ему сплотить вокруг себя молодой творческий коллектив единомышленников из числа лучших выпускников кафедры и студентов-старшекурсников, которые совместно с ним и под его руководством выполнили десятки научных работ и успешно защитили кандидатские диссертации.

Преподавательскую деятельность Виктор Генрихович начал в середине 1970-х годов почасовиком на кафедре начертательной геометрии и черчения, куда был приглашён зав кафедрой доц. М.Д. Бирючевским. В 1985г. был избран по конкурсу ассистентом, а в 1989г. – доцентом кафедры архитектуры и градостроительства. На этом этапе своей преподавательской работы кандидат архитектуры доцент В.Г. Топуз руководил дипломным и курсовым проектированием у студентов 3-6 курсов, разработал и читал новый спецкурс лекций по предмету: «Архитектурно-гра-

достроительная экология», вёл большую учебно-методическую работу на кафедре, составив и опубликовав более десятка руководств, указаний и программ-заданий на проектирование различных объектов по учебным планам МВиССО УССР, был одним из основных авторов республиканского «Навчального посібника-практикума з охорони навколишнього середовища» для архітектурно-строительных вузов Украины (1994). Его бывшие студенты и аспиранты, став высококвалифицированными архитекторами, подтверждают своим творчеством качество архитектурной школы своего учителя.

Помимо научной и преподавательской работы в институте В.Г. Топуз в эти годы продолжал активно проектировать в «Экспресс-проекте», «Интерпроекте», проводил совместные научные исследования с коллективом Института проблем рынка и экономико-экологических исследований Академии наук Украины по проблемам социально-экономического развития Южного экономического района Украины (в частности, по рекреационному освоению приморских районов), в работах по формированию Одесской свободной экономической зоны, сотрудничал с Президиумом Украинской академии архитектуры.

Картина описания жизненного пути нашего юбиляра была бы не полной, если не отметить роль и значение семьи, в окружении которой он смог осуществить достигнутые мечты и цели. С детства, находясь в творческой среде родителей-архитекторов, их друзей и коллег, он определил свою будущую профессию и настойчивым трудом добился желаемых результатов. Постоянную поддержку, понимание, любовь и участие в тяжёлые моменты, которых было немало, ему оказывала и продолжает оказывать жена Татьяна. Вместе они вырастили замечательного сына, Андрея Викторовича, также ставшего архитектором и художником, опорой семьи. Большие надежды подают внуки – Джесси и Дэн.

**Кандидат архитектуры,
профессор кафедры
Архитектурных конструкций,
член Украинского
Национального комитета
ICOMOS ЕКАРЕВА Н.М.**

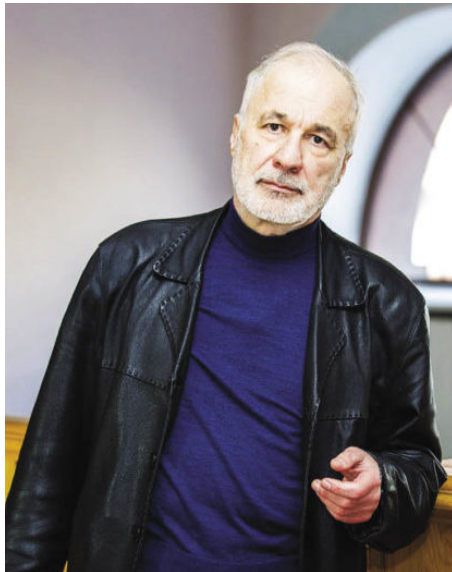
У НАШИХ КОЛЕГ ЗА КОРДОНОМ АРХІТЕКТУРНА ШКОЛА БІЛОРУСІ

3 липня відзначався День Незалежності Республіки Білорусь

Ця дата – дозволяє нам більш уважно розглянути багаторічний досвід підготовки архітекторів в сусідній державі

Архітектурний факультет Білоруського національного технічного університету є головною національною архітектурною школою Білорусі. Чотири дати мають особливе значення на етапах історії Білоруської архітектурної школи: XVIII століття - початок архітектурної освіти, створення першого навчального закладу на білоруській землі; 1946 р. - створення кафедри Архітектури у Білоруському політехнічному інституті в м. Мінську; 1952 р. - створення Архітектурного відділення на Будівельному факультеті БПІ; 1970 р. - створення Архітектурного факультету БПІ. Упродовж останніх 74 років, архітектурною школою «Політеху» підготовлені більше 5000 фахівців, які створили архітектурне середовище країни, відбудували міста і села, запроєк-

Декан АФ БНТУ
Армен Сергійович САРДАРОВ

тріюта. Реалізації цього принципу служить тісний зв'язок факультету з організаціями, підприємствами, регіонами Білорусі. Студенти отримують свої знання в історичних стінах «Політеху» і, одночасно, часто виїжджають в міста і населені пункти країни для того, щоб дізнатися про потреби в архітектурних проєктах, познайомитися з людьми, традиціями і природою

Корпус АФ БНТУ. Мінськ

тували заводи, будинки, парки і спортивні ари. В архітектурній школі Білорусі завжди поєднувалися: наука, практика, педагогіка. Тут працювали видатні білоруські вчені в області архітектури і містобудування: О. П. Воїнів, Ю. А. Єгоров, В. О. Чантурія, І. А. Іодо, А. В. Сичева.

Тут викладали чудові майстри: В. А. Король, В. М. Вараксин, В. М. Аладов, Ю. А. Трахтенберг, В. І. Анікін, Н. М. Маклецова, Г. В. Сисоєв, Л. М. Римінський та ін. Нині на Архітектурному факультеті навчаються більше 1000 студентів, магістрантів і аспірантів з більш, ніж 40 міст і населених пунктів Білорусі і з 16 країн Європи, Азії, Африки. Головним принципом Архітектурного факультету БНТУ є поєднання науки і практики, освіти і культури, виховання фахівця і па-

краю. Ці знання і враження потім втілюються в курсових і дипломних проєктах. Тільки за останні роки студенти брали участь в розробці таких важливих і цікавих проєктів, як «Благоустрій свята "Купальє" в Олександрії», «Парк Тишкевичів в Логойську», «Декоративне озеленення проспекту Незалежності в місті Мінську», «Реконструкція стадіону Динамо в Мінську», «Благоустрій Заводського району м. Мінська», «Благоустрій табору "Зубр"», «Застосування індустріальних прийомів будівництва в архітектурі (спільно з МАПІД)» та ін. Підготовка архітекторів здійснюється за двома спеціальностями: «Архітектура» і «Архітектурний дизайн». Тривалість навчання – 5 років. На факультеті працюють шість кафедр: «Архітектура житлових і громадсь-

ких будівель», «Містобудування», «Архітектура виробничих об'єктів і архітектурні конструкції», «Дизайн архітектурного середовища», «Теорія і історія архітектури», «Рисунок, акварель і скульптура».

На факультеті працюють 97 викладачів. Серед викладачів факультету доктора архітектури і професори: Потаєв Г. О., Сергачов С. О., Морозова О. Б., Сардаров А. С., Морозов В. Ф., Чантурія Ю. В.; кандидати архітектури і доценти: Колосовська А. М., Нітієвська О. Є., Лазовська Н. О., Мазаник А. В., Протасова Ю. О., Вашкевич В. В., Сисоєва В. А., Залеська Г. Л., Жаркевич Д. В., Литвінова А. А., Ара-

Студентка АФ БНТУ. Мінськ

бей В. Г. та ін. Художні дисципліни викладають на факультеті чудові майстри пензля і різця: Н. В. Киреев, В. Г. Витковська, А. Н. Колосенцева, А. А. Кветковський, К. Ю. Шаппо, О. Г. Крупенкова та ін. При Архітектурному факультеті створена і діє Рада із захисту кандидатських і докторських дисертацій по архітектурним і містобудівним спеціальностям. Щорічно тут захищаються наукові роботи білоруських і зарубіжних претендентів. Видаються монографії, підручники, статті підготовлені педагогами-архітекторами.

З 2008 р. на факультеті видається збірка наукових праць «Архітектура», де щорічно друкуються статті (у тому числі і українських авторів), присвячені актуальним проблемам архітектури. Ці статті віддзеркалюють результати планових і ініціативних наукових досліджень в області теорії і історії архітектури, містобудування, ландшафтно-архітектури, архітектури житлових і громадських будівель, виробничих об'єктів. У 2012 р. збірка включена в Перелік наукових видань Республіки Білорусь для публікації результатів дисертаційних досліджень у га-

лузі науки «Архітектура». Роботи викладачів факультету відзначені багатьма державними нагородами і преміями, грамотами і дипломами державних і громадських організацій.

На факультеті створено в 2006 р. і успішно працює Архітектурно-інноваційне бюро (включає проєктне бюро і макетну майстерню), що виконує проєкти на замовленнях різних організацій. До роботи Центру залучаються десятки студентів і викладачів факультету. Серед робіт бюро проєкти реконструкції будівлі Президії Національної академії наук Білорусі, пам'ятники М. Танку в Мяделі і багато інших. Студентська макетна майстерня отримала в 2009 році Грант Президента Республіки Білорусь за свої роботи. Студенти Архітектурного факультету беруть активну участь у збереженні пам'яток архітектури Білорусі, в розвитку сільської архітектури, у будівництві і благоустрою малих міст. Кожне літо десятки молодих людей виїжджають для роботи до Несвижу, Крево, Любчу та інші історичні місця країни.

Головне досягнення факультету - його студенти. Щорічно молодь Архітектурного факультету БНТУ бере участь у багатьох республіканських і міжнародних конкурсах в області архітектури, дизайну і містобудування. Щороку студенти АФ удостоюються звань лауреатів і дипломантів цих конкурсів, виїжджають в різні куточки Білорусі і зарубіжжя, спілкуючись з колегами і знайомлячись з архітектурою різних куточків землі, беруть участь в міжнародних програмах і обмінах. Величезна увага завжди приділялася на факультеті духовному, моральному вихованню молоді. Студенти факультету активно беруть участь в суспільно-політичних, культурно-масових, фізкультурно-оздоровчих заходах районного, міського і республіканського масштабів. Особливістю студентської творчості на факультет є участь в різних видах художньої творчості - у фотографії, танцювальному і пісенному мистецтві, де вони виступають з великим успіхом і отримують призові місця.

З моменту створення Архітектурного факультету БНТУ його деканами працювали: А. І. Синіцин, І. Н. Громов, А. А. Воїнів, Г. В. Полянська. З 2005 року деканом архітектурного факультету є професор А. С. Сардаров.

Підготував **Юрій ПИСЬМАК**

СЛАВЕТНИЙ ЮВІЛЕЙ ВАЛЕНТИНА КОСТЯНТИНОВИЧА СИМОНЕНКА

4 липня 2020 р. виповнилося 80 років від Дня народження Голови Наглядової ради Одеської державної академії будівництва та архітектури Валентина Костянтиновича Симоненка – Героя України, доктора економічних наук, професора, члена-кореспондента Національної академії наук України, Почесного громадянина міста Одеси

Валентин Костянтинович Симоненко народився в Одесі 4 липня 1940 р. У 1957 р. вступив до Одеського інженерно-будівельного інституту, який закінчив у 1962 р. здобувши кваліфікацію інженер-будівельник.

СИМОНЕНКО В.К. і КОВРОВ А.В.

Він очолював наше місто наприкінці радянської доби і став першим головою Одеської міської ради після здобуття Україною незалежності і державного суверенітету. Якщо поєднати обидва ці періоди, – В. К. Симоненко був мером нашого міста 9 років (з березня 1983 р. до березня 1992 р. включно). Він здобув репутацію мера-будівельника. Наш Ювіляр був депутатом Верховної Ради Української РСР XI скликання і народним депутатом України I і II скликання, призначався віцепрем'єр-міністром держави. Ми пишаємось, що випускник нашого вищого навчального закладу

більш ніж чотирнадцять з половиною років (з 4 грудня 1996 р. до 7 липня 2011 р.) був Головою Рахункової палати України. Саме на цій дуже відповідальній державній посаді Валентин Костянтинович був відзначений найвищою нагородою – званням Герой України. За роки свого життя В. К. Симоненко був нагороджений орденами СРСР і незалежної України: «Дружби народів», «Трудового Червоного прапора», «За заслуги» усіх трьох ступенів, «Князя Ярослава Мудрого» V ступеня. Одержав почесні звання Заслужений тренер і Заслужений економіст України, став лауреатом Державної премії України у галузі науки і техніки. Особливої уваги заслуговує наукова діяльність героя цієї публікації: доктор економічних наук, професор,

СИМОНЕНКО В.К. виступає з доповіддю

член-кореспондент Національної академії наук України – автор більш ніж 260 наукових праць, серед яких 10 книг, одна з яких вийшла друком незадовго перед Ювілеєм її автора. Узи дружби і взаємної поваги пов'язували Валентина Костянтиновича з багатьма видатними особистостями, серед яких – засновник і перший головний редактор легендарної

газети «Вечерняя Одесса» Борис Федорович Дерев'янка і Олександр Володимирович Блещунов – засновник Музею особистих колекцій, переданого в дар нашому місту. Експозицію цього багато в чому унікального музею прикрашає портрет В. К. Симоненка пензля живописця М. Д. Потужного

СИМОНЕНКО В.К.

підкорював Еверест, а згодом став Президентом Федерації альпінізму і скелелазіння України (1999-2020). Особливої уваги і подяки заслуговує громадська і благодійницька діяльність В. К. Симоненка. Його фотопортрет експонується в галереї «Люди щедрих сердець» Одеської національної наукової бібліотеки. Адже ж він – Голова Наглядової ради і цієї культурної скарбниці нашої держави, відзначений званням «Почесний благодійник Одещини». І цілком логічно, що у 2019 р. В. К. Симоненко став Почесним громадянином міста Одеси. Саме наша Академія була серед найбільш

завзятих ініціаторів присвоєння цього високого звання – найвищої нагороди рідного міста.

Вельмишановний

Валентине Костянтиновичу!

Великий колектив Вашої Alma mater щиро вітає Вас зі славним Ювілеєм! Ми вдячні Вам за дружню підтримку, мудрі поради і доброзичливе піклування. Прийміть наші поздоровлення і найкращі побажання: щастя, міцного здоров'я, активного довголіття і підкорення нових вершин у творчій і громадській діяльності на благо рідного міста і України

Ректорат, Профспілковий комітет співробітників, редакція газети «Кадри – будовам»

ДЕНЬ ЖУРНАЛІСТА УКРАЇНИ 2020

Професійне свято журналістів України – чудова можливість подякувати нашим авторам, людям, які своєю творчою працею допомагають створювати випуски газети «Кадри – будовам». Нам приємно усвідомлювати, що завдяки розміщенню на офіційному сайті ОДАБА, газету «Кадри – будовам» читають наші випускники, колеги, друзі, партнери в Україні і за її межами (в Австралії, Польщі, Латвії, Білорусі, Молдові та інших країнах). Щиро вітаємо зі святом наших друзів-колег – журналістів засобів масової інформації, керів-

ництво Одеської регіональної організації Національної спілки журналістів України. Особливої подяки заслуговують співробіт-

ники Редакційно-видавничого відділу ОДАБА Сергій Іванович Гедулян і Світлана Валентинівна Савченко, які своїми талановити-

ми руками створюють усі номери газети «Кадри – будовам». А кращими авторами 2019-2020 рр. стали: Алла Михайлівна Решетнікова (яка святкує 50-річчя своєї роботи в ОДАБА), Олександр Миколайович Азар'єв і Ганна Ігорівна Макушина.

Юрій ПИСЬМАК, редактор, член Міжнародної федерації журналістів (IFJ), лауреат Муніципальної премії «Культурна столиця»

СТОРИНКА ПАМ'ЯТІ

11 липня 2020 р. на 52-му році життя раптово померла головний бухгалтер Одеської державної академії будівництва та архітектури, кандидат економічних наук, доцент
ФРОЛІНА
КАТЕРИНА ЛЕОНІДІВНА

Народилася 7 листопада 1968 року в Одесі.

У 1991 році закінчила Одеський державний університет імені І. І. Мечникова за спеціальністю «прикладна математика», у 2012 р. – Одеську державну академію будівництва та архітектури за спеціальністю «економіка

ФРОЛІНА
Катерина Леонідівна
(07.11.1968 - 11.07.2020)

підприємства».

Понад 20 років працювала за фахом, та майже 10 років на посаді головного бухгалтера Академії. Ініціювала переведення бухгалтерського обліку в Академії на сучасні комп'ютерні технології та оптимізацію самої служби. Успішно захистила дисертацію на здобуття наукового ступеню кандидата економічних наук на тему «Інвестиційне забезпечення функціонування будівельного комплексу».

Майстер спорту з плавання. Брала активну участь у викладацьких і студентських культурних та спортивних заходах.

Словами не залікувати цю рану втрати.

Світла пам'ять про Катерину Леонідівну, яка чесно і гідно прожила життя, буде сильнішою за смерть.

Ректорат, Профспілковий комітет співробітників, редакція газети «Кадри - будовам» висловлюють співчуття рідним Катерини Леонідівни Фроліної.

Печальное известие пришло 1 июня 2020 г.: На 57 году жизни скончался известный художник Андрей Викторович Халтурин, выпускник Архитектурного факультета ОИСИ 1985 года.

Основы его профессионального мастерства закладывались во время обучения сначала в Феодосийской художественной школе им. И. К. Айвазовского (1975-1979 гг.), а затем – на Архитектурном факультете Одесского инженерно-строительного института (1980-1985 гг.). Выставочную деятельность Андрей Халтурин начал с участия в грандиозной выставке автопортретов одесских художников «Я есть» в Одесском музее западного и восточного искусства в октябре 2011 г. Первая персональная выставка художника проходила в Одесском Доме ученых в сентябре-октябре 2013 г. Вторая – в арт-галерее «Сады Победы» (Одесса) с 21 ноября по 10 декабря 2015 г. 2014 год был ознаменован для мастера участием в Международном конкурсе «Art week Ukraine 2014», где он удостоился двух третьих мест в номинациях «портрет» и «жан-

ровая картина». Андрей Халтурин был участником всеукраинских и областных выставок Национального союза художников Украины и областных выставок Одесского областного центра украинской культуры, групповых выставок творческого союза «Приморский бульвар». В сентябре 2016 г. в Одесском музее западного и восточного искусства состоялся торжественный финал Международного многоуровневого творческого конкурса имени Дюка А.-Э. де Ришелье. Гран-при конкурса в номинации «живопись» и Диплом «Бриллиантовый Дюк» получил Андрей Халтурин за картину «Дюку де Ришелье – 250 лет». В августе 2017 г. художник принимал участие в Международной выставке-конкурсе «Китайская дипломатия» в Пекине. Он был членом зарубежного Профессионального союза художников и Американского общества портрета (The Portrait Society of America) (с 2017 г.). Среди его наград за профессиональную творческую деятельность: Почётный знак отличия Украинского фонда культуры – медаль им. Т. Г. Шевченко

ХАЛТУРИН
Андрей Викторович
(10.07.1963-01.06.2020)

«за достижения в развитии культуры и искусства» и Медаль «За жертвенность и любовь к Украине» «за заслуги в деле сохранения и приумножения украинской духовности и культурного наследия».

Земная жизнь художника Андрея Халтурина оборвалась слишком рано, когда его талант и мастерство достигли своего зенита. Он оставил богатое творче-

ское наследие. Главным жанром в творчестве Андрея Халтурина стал портрет. Однако восхищение многочисленных зрителей и почитателей творчества художника вызвали и мастерски исполненные натюрморты. В его произведениях сочетались приверженность реализму и богатая фантазия. Он любил Одессу и одесская тематика находила отражение во многих его полотнах. Его кистью запечатлены образы И. Бабеля, Л. Утёсова, М. Водяного, М. Жванецкого. Живописца вдохновляли образы знаменитых деятелей культуры и искусств и выдающихся политических деятелей XX века. Среди них – Пабло Пикассо, Сальвадор Дали, Уинстон Черчилль, Шарль де Голль. Он виртуозно создавал портреты иерархов церкви и министров. Но с особой теплотой писал лица своих родных и друзей. Тяжелая утрата постигла тех, кто знал художника Андрея Халтурина и ценил его творчество.

Юрий ПИСЬМАК,
искусствовед, член
Национального союза
художников Украины

НОВИЙ ПОРТРЕТ ЛЕОНІДА УТЬОСОВА, СТВОРЕНИЙ АНДРІЄМ ХАЛТУРИНИМ

21 березня 2020 року виповнилося 125 років від дня народження знаменитого одесита Леоніда Осиповича Утьосова (1895-1982).

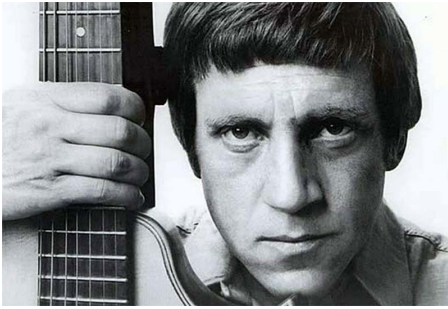
До цієї дати відомий одеський художник-портретист Андрій Халтурін (випускник Архитектурного факультету Одеського інженерно-будівельного інституту) створив новий портрет артиста «Утьосову 125. 3 піснею по життю!»

(2020 р. Полотно, олія. 80x80 см). Це вже третя картина художника у його утьосовському циклі. До речі, авторами пам'ятника Л. Утьосову, встановленого в Одесі у 2000 році є скульптор Олександр Токарев і архітектор Володимир Глазирін. Можна припустити, що Утьосов приніс їм обом успіх, адже обидва вони удостоїлися звання Народний (художник і архітектор).

Юрій ПИСЬМАК

25 ЛИПНЯ – 40 РОКІВ ПАМ'ЯТІ ВОЛОДИМИРА ВИСОЦЬКОГО

БАЛЛАДА О БОРЬБЕ (АЙВЕНГО)

Средь оплывших свечей и вечерних молитв,
Средь военных трофеев и мирных костров,
Жили книжные дети, не знавшие битв,
Изнывая от детских своих катастроф.

Детям вечно досажен их возраст и быт
И дрались мы до ссадин, до смертных обид.
Но одежды латали нам матери в срок,
Мы же книги глотали, пьянея от строк.

Липли волосы нам на вспотевшие лбы,
И сосало под ложечкой сладко от фраз.
И кружил наши головы запах борьбы,
Со страниц пожелтевших слетая на нас.

И пытались постичь мы, не знавшие войн,
За воинственный клич принимавшие вой,
Тайну слова "приказ", назначение границ,
Смысл атаки и лязг боевых колесниц.

А в кипящих котлах прежних воен и смут
Столько пищи для маленьких наших мозгов!
Мы на роли предателей, трусов, иуд
В детских играх своих назначали врагов.

И злодея следам не давали остыть,
И прекраснейших дам обещали любить,
И, друзей успокоив и ближних любя,
Мы на роли героев вводили себя.

Только в грезы нельзя насовсем убежать:
Краткий век у забав - столько боли вокруг!
Попытайся ладони у мертвых разжать
И оружие принять из натруженных рук.

Испытай, завладев еще теплым мечом,
И доспехи надев, что почем, что почем!
Испытай, кто ты – трус иль избранник судьбы,
И попробуй на вкус настоящей борьбы.

И когда рядом рухнет израненный друг,
И над первой потерей ты взвоешь, скорбя,
И когда ты без кожи останешься вдруг
Оттого, что убили - его, не тебя.

Ты поймешь, что узнал, отличил, отыскал,
По оскалу забрал - это смерти оскал! -
Ложь и зло, погляди, как их лица грубы,
И всегда позади воронье и гробы!

Если мяса с ножа ты не ел ни куска,
Если руки сложа наблюдал свысока,
И в борьбу не вступил с подлецом, палачом,
Значит, в жизни ты был ни при чем, ни при чем!

Если путь прорубая отцовским мечом,
Ты соленые слезы на ус намотал,
Если в жарком бою испытал что почем,
Значит, нужные книги ты в детстве читал!

Владимир ВИСОЦКИЙ

МУЗЕЮ ОГАСА 40 ЛЕТ

Первая попытка создания музея Одесского инженерно-строительного института относится к 1970 году, когда доцент кафедры истории КПСС Иван Степанович Бережной собрал многочисленные материалы, благодаря чему была создана музейная комната. Но из-за отсутствия должного помещения для хранения, экспонаты и материалы со временем стали непригодными для использования, и музейная комната приостановила свою работу.

К этому вопросу вернулись только через 10 лет, в 1980 году, когда ректором Одесского инженерно-строительного института был Георгий Павлович Владыченко. Он обратился к заведующей кафедрой истории КПСС Людмиле Павловне Латышевой с просьбой помочь в создании музея истории ОИСИ. Для этого нужно было ездить в командировки по разным городам Украины (в Днепрпетровск, Львовский политех и др.) для знакомства с вузовскими музеями, чтобы на опыте их работы создать музей Одесского инженерно-строительного института.

А обратился Г.П.Владыченко к Людмиле Павловне потому, что она окончила Одесский государственный университет им. И.И.Мечникова (в прошлом, Императорский Новороссийский университет) и несколько лет после его окончания работала в Археологическом музее Одессы, имела большой опыт в музейной работе: знала как составлять экспозиции, как оформлять витрины, знала методическую работу, умела организовывать и проводить экскурсии и многое другое, что было связано с работой в музее. Первое, что она сделала, состави-

ла экспозиционный план музея, где и как должны были располагаться стенды с материалами, экспозиции экспонатов, зал с кинопроектором для показов фильмов об институте и многое другое. Но такая работа отнимала много времени, а Людмила Павловна Латышева и так была очень загружена руководством своей кафедрой. И она порекомендовала для организации и создания музея ОИСИ

состоялось торжественное открытие замечательного ВУЗовского Музея истории ОИСИ, созданного по инициативе ректора Георгия Павловича Владыченко. Этот музей стал прекрасным подарком всем поколениям выпускников института. Весь коллектив института принимал самое активное участие в сборе экспонатов, в оборудовании и художественном оформлении музея, а также

Витрина, посвященная истории Академии 30-х годов XX ст.

на должность заведующей музеем старшего научного сотрудника Одесского историко-краеведческого музея Лидию Степановну Чупиль, профессионального историка-краеведа. Их знакомство началось во время совместной работы над изданием 25-ти томной книги: "История городов и сел Украины". Людмила Павловна была ответственным секретарем этого издания. Вместе с Лидией Степановной они работали над одним из томов: "История городов и сел Одесской области".

В знаменательный день 18 ноября 1980 года, в день празднования 50-летия Одесского инженерно-строительного института,

в проведении целенаправленной воспитательной, учебной и просветительской работы.

Родилась Лидия Степановна Чупиль 15 января 1938 года в Одессе, в семье рабочего-каменщика "Курортуправления" и работницы консервного завода. Отец Лидии, Степан Филиппович, с первых дней Великой Отечественной войны ушел на фронт и погиб в боях. А мама Лидии участвовала в героической обороне города Одессы, в подпольном партизанском движении на Украине. После гибели мужа ей было очень тяжело содержать и воспитывать детей. Они часто недоедали, недосыпали, во многом нуждались.

В 1946 году Лидия Степановна пошла в школу – сначала №83, затем в №39, которую окончила в 1956 году. После окончания школы она поступает в Одесский государственный университет имени И.И.Мечникова на исторический факультет. Учась в университете, в 1958 году Лидия по комсомольской путевке от Одесского Горкома комсомола участвовала в уборке урожая на целинных землях Казахстана и была за это награждена грамотой Горкома комсомола г.Одессы. После окончания университета в 1961 году она была направлена на работу на Донбасс, в среднюю школу учителем истории. В 1962-1965 работала учителем истории в школе-интернате №5, а в 1965 - 1974 гг. работала в Историко-краеведческом музее Одессы на должности младшего, а затем старшего научного сотрудника.

В 1980 году по решению ректора Одесского инженерно-строительного института был создан музей Истории института с целью воспитания студентов и сотрудников на лучших традициях коллектива. За короткий период музей превратился в очаг воспитания молодежи, в нем была создана экспозиция, содержащая около 2 тысяч экспонатов, отражающих разностороннюю деятельность коллектива. На базе музея систематически проводились лекции-экскурсии, учебные занятия-семинары, встречи с ветеранами Великой Отечественной Войны, ветеранами труда и зарубежными гостями.

Лидия Степановна Чупиль принимала активное участие и

(Продолжение на стр.8)

сыграла огромную роль в создании экспозиции музея и развитии его материальной базы.

"Лидия Степановна пришла на должность заведующей музеем тоненькой, черноволосой красивой молодой женщиной. Ей повезло с руководством института – тогдашний ректор Георгий Павлович Владыченко, известный как "Георгий-Строитель", проявлял большой интерес к истории создания ОИСИ, атмосфере совместного поиска, запечатлению ярких личностей и событий. Это было время, связанное с романтикой движения строительных отрядов, ибо ничто так не объединяет, как совместный труд" (из воспоминаний Светланы Павловны Стасельковой, редактора газеты "Кадри – будовам").

За большую работу по созданию экспозиций музея и развитию

Лидия Степановна ЧУПИЛЬ

Лидия Степановна успешно справлялась со своими обязанностями, она любила свою работу, жила ею. Это было ее Детище. Благодаря ее усилиям музей стал любимым местом посещения для сотрудников, студентов, выпуск-

его материальной базы, а также за проявленную при этом творческую инициативу ректор ОИСИ Г.П. Владыченко объявил благодарность зав.музеем Л.С. Чупиль и наградил ее денежной премией. Одновременно с работой в музее ОИСИ Лидия Степановна еще преподавала на кафедре Истории.

В основные обязанности заведующей музеем на тот момент входило обеспечение посещения музея всеми группами первокурсников. (Эта традиция действует и до сих пор – уже 40 лет!). Кроме того, в обязанности заведующей входило: ведение учета экскурсий и музейных мероприятий; учет, описание и оформление фондов музея, создание карточек тематических фондов, обслуживание посетителей, продолжение сбора новых материалов и экспонатов, печатание на пишущей машинке и распространение документации – тезисов, докладов, аннотаций к экспонатам и многое другое.

ников, гостей, местом проведения увлекательных экскурсий, интересных встреч с ветеранами Великой Отечественной войны, известными выдающимися учеными, выпускниками вуза. По инициативе Л.С. Чупиль и Л.П. Латышевой студенты ходили домой к участнику войны преподавателю кафедры Металлических и деревянных конструкций Василию Михайловичу Гоменюку и брали у него интервью, просили экспонаты для музея, фотографии, приглашали его на встречи для рассказа о своей военной службе. Также студенты ходили к бывшим выпускникам вуза (пожилым людям, прошедшим войну), расспрашивали их об их участии в боевых действиях, брали автографы, материалы для музея.

Эти материалы впоследствии были включены в книгу "Биография времени", посвященную 60-летию Победы в Великой Отечественной войне и 75-летию

Одесской государственной академии строительства и архитектуры – одного из самых крупных вузов строительного профиля в Украине. Эта книга "Биография времени" содержат воспоминания ветеранов войны и участников партизанского движения и подполья, тех у кого война забрала детство, кому довелось побывать в плену, кто работал в тылу для Победы. Многие материалы для этих книг собрали помощники

Ушеревич Рашковский, Евгения Тимофеевна Семенова, Михаил Леонидович Симисинов, Анна Трофимовна Тихун, Юрий Федорович Тугаенко и многие другие (51 человек увековечен в этой книге).

Огромное участие в работе над этой книгой принимали: зав.музеем Л.Чупиль, О.Хоменко, А.Старунова, Г.Соколовская, О.Середенко, С.Кучеренко – доценты и преподаватели кафедры Украиноведения и многие другие. Вот так

Стенд, посвященный довоенному периоду истории Академии

ки-студенты. В ней увековечены такие известные люди как: Михаил Васильевич Абаза, Василий Яковлевич Бунаев, Антон Спиридонович Васильев, Георгий Павлович Владыченко, Иван Никитович Галаган, Семен Миронович Гольдвар, Александр Маркович Грабовский, Николай Кондратьевич Захаров, Александр Васильевич Ильченко, Михаил Иванович Киселев, Леонид Иванович Колесников (доцент кафедры осно-

общение студентов и преподавателей с ветеранами войны нашего вуза в стенах музея и у них дома вылилось в такую замечательную книгу памяти!

Как уже отмечалось, посещение музея студентами начиналось всегда с первого курса. Также в музее часто проходили выставки лучших студенческих работ, материалов, макетов, дипломных проектов.

Витрина, посвященная преподавателям и студентам, погибшим во время Великой Отечественной войны

ваний и фундаментов), Людмила Павловна Латышева (дочь войны), Александр Эдуардович Лопатто (зав.кафедрой железобетонных конструкций), Сергей Иванович Лищенко (доцент кафедры гидравлики и канализации), Павел Степанович Мурашко, Константин

(Продолжение в следующем номере газеты "Кадри-будовам")

Алла РЕШЕТНИКОВА